

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΑΡΘΡΩΝ «THE
ANATOMY OF WHITE TERROR» ΤΗΣ ASNE
SEIERSTAD ΚΑΙ «THE FUTURE OF THE EASTERN
MEDITERRANEAN» ΤΟΥ TAREK OSMAN**

Κυριακή Δούμτση (Ξ2014084)

Επόπτης της Π.Ε. (επιβλέπων καθηγητής) : Λίβας Σωτήριος

Δεύτερος επόπτης : Κεντρωτής Γεώργιος

ΚΕΡΚΥΡΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΑΡΘΡΩΝ «THE
ANATOMY OF WHITE TERROR» ΤΗΣ ASNE SEIERSTAD
ΚΑΙ «THE FUTURE OF THE EASTERN
MEDITERRANEAN» ΤΟΥ TAREK OSMAN**

Πίνακας περιεχομένων

Εισαγωγή	6
1 Πρώτο Άρθρο:The Anatomy of White Terror της Asne Seierstad	7
1.1 ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ	7
1.2 ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ.....	12
1.3 Σχολιασμός.....	17
1.4 Σύνδεση με την Θεωρία	18
1.5 Προβλήματα που Αντιμετωπίστηκαν.....	20
1.6 Ανάλυση.....	20
1.6.1 Μορφολογία και Συντακτικό	21
1.6.2 Πραγματολογία	22
1.6.3 Λεξιλόγιο	23
2 Δεύτερο Άρθρο:The Future of the Eastern Mediterranean του Tarek Osman.....	24
2.1 ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ	24
2.2 ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ.....	29
2.3 Σχολιασμός.....	35
2.4 Σύνδεση με την Θεωρία	36
2.5 Προβλήματα που Αντιμετωπίστηκαν.....	37
2.6 Ανάλυση.....	38
2.6.1 Μορφολογία και Συντακτικό	38

2.6.2	Πραγματολογία	39
2.6.3	Σημασιολογία.....	39
2.6.4	Λεξιλόγιο	40
	Συμπερασματικά	40
	Βιβλιογραφία	42

Εισαγωγή

Η παρούσα εργασία έχει ως σκοπό την μετάφραση και τον σχολιασμό δυο άρθρων.

Το πρώτο είναι το «The Anatomy of White Terror» της Asne Seirestad, ενώ το δεύτερο είναι το «The Future of the Eastern Mediterranean» του Tarek Osman.

Και τα δυο άρθρα επιλέχθηκαν λόγω προσωπικού ενδιαφέροντος σχετικά με το θέμα που πραγματεύονται.

Η παρούσα εργασία στοχεύει να αποδώσει βέλτιστα τα ανωτέρω κείμενα, ενώ παράλληλα σχολιάζει τις δυσκολίες και τα προβλήματα που προκύπτουν όσο μεταφράζεται ένα άρθρο που αφορά την πολιτική σε ευρεία και συγκεκριμένη έννοια. Παράλληλα, θα εξετασθεί η μεθοδολογία και τα βήματα που ακολουθήθηκαν για την απόδοση των κειμένων.

1 Πρώτο Άρθρο: **The Anatomy of White Terror** της Asne Seierstad

1.1 ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

“The Anatomy of White Terror

Anders Breivik, the Norwegian terrorist, was diagnosed with a narcissistic personality disorder. Brenton Tarrant, who is accused of killing 50 worshipers in New Zealand, displays similar traits.

By Asne Seierstad

Ms. Seierstad is the author of “One of Us: The Story of Anders Breivik and the Massacre in Norway.”

The New York Times - March 18, 2019

<https://www.nytimes.com/2019/03/18/opinion/new-zealand-tarrant-white-supremacist-terror.html>

Before he allegedly killed 50 Muslims praying at two mosques in Christchurch, New Zealand, on Friday, Brenton Tarrant, a 28-year-old Australian, reportedly posted a 74-page manifesto titled “The Great Replacement” online. In his tract, Mr. Tarrant wrote that he had only one true inspiration: the Norwegian political terrorist, Anders Breivik, who killed 77 people in 2011.

I always thought that Mr. Breivik was at his most dangerous before we got to know who he was, when all we had was the photoshopped photographs he had posted

online, the ones where he looked tall and well-built, blond and Aryan, posing with his gun.

Mr. Breivik wanted fame. He wanted his 1,500-page cut-and-paste manifesto to be read widely, and he wanted a stage — his trial in Oslo. He called the bomb he set off outside the prime minister's office in Oslo, and the massacre he carried out on the island of Utoya, his “book launch.” He told the Norwegian court he had estimated how many people he needed to kill to be read. He had figured a dozen, but ended up killing 77.

Eight years after the massacre in Norway, the Norwegian political terrorist continues to be read by his desired audience: On far right forums on the internet the term “going Breivik” means a full commitment to the cause.

While researching Mr. Breivik, which included sending him questions by letters and receiving answers from him in prison, I found a life full of shame, failures, abuse and rejections. A boy who never got the attention or care a child deserves; a rejected, uncool teenager; a man who in his late 20s moved in with his mother and mostly played video games. Isolated and angry, but with newfound friends on the dark web, he decided how he would be seen, heard, recognized and feared. He plotted his attack with an audience in mind.

After my book about Mr. Breivik was published, I was often asked: Why do you publish his words and methods? I believed he was more dangerous as a symbol and less of an inspiration when seen with all his human failings. After his arrest he complained about lukewarm coffee and a lack of skin moisturizer in prison and whined that he did not have PlayStation 4.

But his fellow travelers and followers ignored the critical texts produced by journalists and went directly to his manifesto, which continues [resonating with new audiences](#). Christopher Hasson, a lieutenant in the United States Coast Guard and a [self-described white nationalist](#) who wanted to trigger a race war, was inspired by the Norwegian.

Mr. Tarrant's tract is a lighter version of Mr. Breivik's manifesto, filled with references to memes and internet in-jokes, but similar in content, structure and tone. Both published their texts on the web right before their attacks. While the Norwegian, who had planned to stream his attack on YouTube but failed to do so, the authorities say Mr. Tarrant broadcast his terrorist act live on his Facebook page.

The two men mix rage with self-pity. They see themselves as victims and use terms like "invasion," "mass immigration" and "white genocide" to describe what they regard as the destruction of Europe and the white race. Both the Australian and the Norwegian barely mention their own homelands and focus on Europe and the United States. Mr. Tarrant sees the white population of Australia and New Zealand as Europeans.

He writes how he decided on his "final push" after visiting France in 2017, where he saw how the European French had been "replaced" by "nonwhites." Thus the title of his manifesto: "The Great Replacement."

Like the Norwegian, Mr. Tarrant is obsessed with birthrates and describes Europe as growing weaker and older. The Norwegian terrorist wanted to establish state-run birth

clinics where blond, blue-eyed mothers would give birth to a dozen children each. Mr. Tarrant wants to restore what he calls “traditional family values.”

Even though Mr. Tarrant’s manifesto is tailored to his dark web audience, sometimes with coded language, he tries to create a background of normalcy by quoting poems by Rudyard Kipling and referring to more mainstream right-wing figures. Likewise, Mr. Breivik frequently quoted people like Thomas Jefferson, as if he were the rightful heir to well-established ideas.

Their main agenda is the same: to crush Muslim immigration. Mr. Tarrant wants to “deport those invaders already living on our soil.” Mr. Breivik suggested that every Muslim should be given the opportunity to convert to Christianity and take a Christian name. Those who do not obey should be deported or executed. All examples of Islamic art should be destroyed including all mosques; languages like Arabic, Persian, Urdu and Somali would be banned.

One of the mosques targeted in New Zealand is built on the site where a church once stood. While the Christchurch gunman aimed straight at his targets, Mr. Breivik wanted to kill the so-called traitors, the members of the liberal elite and ruling Labour Party who had let Muslims into the country.

Both men wrote about sacrificing themselves to a greater cause and envisioned that they would be released from prison by their followers after a “conservative revolution” swept through the world.

Mr. Breivik was diagnosed with a narcissistic personality disorder by court psychiatrists; Mr. Tarrant displays similar traits. He wrote in his manifesto that he not only expects to be released but hopes to be awarded the Nobel Peace Prize. He should

be free after 27 years, he wrote, like Nelson Mandela, after serving “for the same crime.”

While parts of Mr. Breivik’s manifesto can be read as a manual for an act of terror, it is a call to action. Mr. Tarrant echoes that call, writing, “Whilst you wait for a signal, your people wait for you.” Both described themselves as fascists and used metaphors of war to justify the murders.

Are we complicit in spreading the ideas of these fascists by writing about them? The answer is no. Radicalization happens first and foremost on the internet, where violent extremists meet and incite each other, and where they should be tracked down and monitored.

We can’t allow ourselves to be ignorant. To fight terrorism, we need to research how individuals become terrorists. We need to analyze and expose fascist thoughts and violence.

People like Mr. Breivik and Mr. Tarrant spread myths and conspiracies dressed up as facts. They use guns to be read. Their thoughts thrive in the darkness, tailored to an underground community. We need to expose the ideas and the lives of these white supremacists. Only then can we dissect them properly.

1.2 ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ

Η Ανατομία της Λευκής Τρομοκρατίας

Ο Νορβηγός τρομοκράτης, Άντερς Μπρέιβικ, διαγνώστηκε με ναρκισσιστική διαταραχή προσωπικότητας. Ο Μπρέντον Τάραντ, ο οποίος κατηγορείται για τη δολοφονία 50 μουσουλμάνων πιστών στη Νέα Ζηλανδία, εμφανίζει παρόμοια χαρακτηριστικά.

Από την 'Όσνε Σέιερσταντ.

Η κα Σέιερσταντ είναι η συγγραφέας του βιβλίου "One of Us: The Story of Anders Breivik and the Massacre in Norway".

New York Times- 18 Μαρτίου 2019

<https://www.nytimes.com/2019/03/18/opinion/new-zealand-tarrant-white-supremacist-terror.html>

Ο Μπρέντον Τάραντ, ένας Αυστραλός ηλικίας 28 ετών, φέρεται να σκότωσε 50 μουσουλμάνους που προσεύχονταν σε δύο τζαμιά στο Κράιστσερτς της Νέας Ζηλανδίας, την Παρασκευή, αφού δημοσίευσε online, σύμφωνα με πληροφορίες, ένα 74 σελίδων μανιφέστο με τίτλο "The Great Replacement". Ο κ. Τάραντ έγραψε ότι είχε μόνο μια πραγματική έμπνευση: τον Νορβηγό τρομοκράτη, Άντερς Μπρέιβικ, ο οποίος σκότωσε 77 ανθρώπους το 2011.

Πάντα πίστευα ότι ο κ. Μπρέιβικ ήταν πιο επικίνδυνος πριν γνωρίσουμε ποιος ήταν, όταν το μόνο που είχαμε ήταν οι επεξεργασμένες με photoshop φωτογραφίες που είχε δημοσιεύσει στο διαδίκτυο, εκείνες όπου φαινόταν ψηλός και γεροδεμένος, ξανθός και Άρειος, ποζάροντας με το όπλο του.

Ο κ. Μπρέιβικ επιζητούσε δόξα. Ήθελε το μανιφέστο του των 1500 σελίδων να διαβαστεί ευρέως όπως επίσης και ένα βάθρο-τη δίκη του στο Όσλο. Αποκάλεσε τη βόμβα που ενεργοποίησε έξω από το γραφείο του πρωθυπουργού στο Όσλο και τη σφαγή που πραγματοποίησε στο νησί Ουτόγια, το "ξεκίνημα του βιβλίου" του. Είπε στο νορβηγικό δικαστήριο ότι είχε εκτιμήσει πόσους ανθρώπους έπρεπε να σκοτώσει για να διαβαστεί το μανιφέστο του. Είχε υπολογίσει μια δωδεκάδα, αλλά κατέληξε να σκοτώσει 77.

Οκτώ χρόνια μετά τη σφαγή στη Νορβηγία, το μανιφέστο του Νορβηγού τρομοκράτη συνεχίζει να διαβάζεται από το επιθυμητό ακροατήριό του: Στα πολύ δεξιά φόρουμ στο διαδίκτυο ο όρος "going Breivik" σημαίνει πλήρη δέσμευση με την υπόθεση.

Καθώς ερευνούσα την υπόθεση του κ. Μπρέιβικ, διαδικασία η οποία περιελάμβανε την αποστολή ερωτήσεων με επιστολές και τη λήψη απαντήσεων από αυτόν στη φυλακή, ανακάλυψα μια ζωή γεμάτη ντροπή, αποτυχίες, κατάχρηση και απόρριψη. Ένα αγόρι που ποτέ δεν έλαβε την προσοχή ή την φροντίδα που αξίζει ένα παιδί, ένας περιθωριακός και "ξενέρωτος" έφηβος, ένας άνθρωπος που πριν τα 30 του μετακόμισε στο σπίτι της μητέρας του και έπαιζε κυρίως βιντεοπαιχνίδια. Απομονωμένος και θυμωμένος, αλλά με νέους φίλους στο σκοτεινό διαδίκτυο, βρήκε τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσαν να τον δουν, να τον ακούσουν, να τον αναγνωρίσουν και να τον φοβηθούν. Σχεδίασε την επίθεσή του έχοντας στο μυαλό του ένα ακροατήριο.

Μετά την δημοσίευση του βιβλίου μου για τον κ. Μπρέιβικ, με ρωτούσαν συχνά γιατί δημοσιεύω τα λόγια και τις μεθόδους του. Πίστευα ότι ήταν πιο επικίνδυνος ως σύμβολο και λιγότερο ως έμπνευση όταν διαφαίνονταν όλες οι ανθρώπινες αποτυχίες

του. Μετά τη σύλληψή του, παραπονέθηκε για χλιαρό καφέ και έλλειψη ενυδατικής κρέμας στη φυλακή και γκρίνιαξε ότι δεν είχε PlayStation4.

Αλλά οι σύντροφοι και οι οπαδοί του αγνοούσαν τα επικριτικά κείμενα των δημοσιογράφων και στράφηκαν κατευθείαν στο μανιφέστο του, το οποίο συνεχίζει να έχει απήχηση σε νέο ακροατήριο. Ο Κρίστοφερ Χασσόν, ένας υπολογαγός στην ακτοφυλακή των Ηνωμένων Πολιτειών και αυτοαποκαλούμενος λευκός εθνικιστής που ήθελε να πυροδοτήσει έναν φυλετικό πόλεμο, εμπνεύστηκε από τον Νορβηγό.

Τα κείμενα του κ. Τάραντ είναι μια ελαφρύτερη εκδοχή του μανιφέστου του κ. Μπρέιβικ, γεμάτα με αναφορές στα μιμίδια και στα αστεία του διαδικτύου, αλλά παρόμοια σε περιεχόμενο, δομή και τόνο. Και οι δύο δημοσίευσαν τα κείμενά τους στο διαδίκτυο πριν από τις επιθέσεις τους. Σε αντίθεση με τον Νορβηγό, ο οποίος είχε προγραμματίσει ανεπιτυχώς να μεταδώσει ζωντανά την επίθεσή του στο YouTube, οι αρχές ανέφεραν ότι ο κ. Τάραντ μετέδωσε ζωντανά την τρομοκρατική του ενέργεια στη σελίδα του στο Facebook.

Οι δύο άνδρες μπερδεύουν την οργή με την αυτολύπηση. Θεωρούν τους εαυτούς τους θύματα και χρησιμοποιούν όρους όπως "εισβολή", "μαζική μετανάστευση" και "λευκή γενοκτονία" για να περιγράψουν αυτό που θεωρούν ως καταστροφή της Ευρώπης και της λευκής φυλής. Τόσο ο Αυστραλός όσο και ο Νορβηγός μίλησαν ελάχιστα για τις δικές τους πατρίδες και επικεντρώθηκαν στην Ευρώπη και τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο κ. Τάραντ αντιμετωπίζει τον λευκό πληθυσμό της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας ως Ευρωπαίους.

Αναφέρει πως αποφάσισε για την "τελική ώθηση" του μετά την επίσκεψή του στη Γαλλία το 2017, όπου είδε πως ο Ευρωπαίος Γάλλος είχε "αντικατασταθεί" από "μη

Ινδοευρωπαίους". Έτσι προκύπτει και ο τίτλος του μανιφέστου του: "Η Μεγάλη Αντικατάσταση".

Όπως και ο Νορβηγός, ο κ. Τάραντ έχει εμμονή με τη γενεαλογία και περιγράφει την Ευρώπη όλο και πιο αδύναμη και γηραιότερη. Ο νορβηγός τρομοκράτης ήθελε να ιδρύσει κρατικές μαιευτικές κλινικές, όπου οι ξανθιές, με ανοιχτόχρωμα μάτια μητέρες θα έκαναν η κάθε μία από δώδεκα παιδιά. Ο κ. Τάραντ θέλει να επαναφέρει αυτό που ονομάζει "παραδοσιακές οικογενειακές αξίες".

Παρόλο που το μανιφέστο του κ. Τάραντ είναι προσαρμοσμένο στο ακροατήριο του σκοτεινού διαδικτύου, μερικές φορές με κωδικοποιημένη γλώσσα, προσπαθεί να δημιουργήσει ένα φυσιολογικό υπόβαθρο, αναφέροντας τόσο ποιήματα του Ράντγιαρντ Κίπλινγκ όσο και πιο συντηρητικές δεξιές προσωπικότητες. Ομοίως, ο κ. Μπρέιβικ ανέφερε συχνά ανθρώπους όπως ο Τόμας Τζέφερσον, σαν να ήταν ο νόμιμος κληρονόμος καθιερωμένων ιδεών.

Ο κύριος σκοπός τους είναι ίδιος: η συντριβή της μουσουλμανικής μετανάστευσης. Ο κ. Τάραντ θέλει να "απελάσει τους εισβολείς που ζουν ήδη στο έδαφός μας". Ο κ. Μπρέιβικ πρότεινε ότι κάθε μουσουλμάνος πρέπει να έχει την ευκαιρία να προσηλυτιστεί στον Χριστιανισμό και να αποκτήσει χριστιανικό όνομα. Όσοι δεν υπακούουν θα πρέπει να απελαθούν ή να εκτελεσθούν. Όλα τα παραδείγματα ισλαμικής τέχνης θα πρέπει να καταστραφούν, συμπεριλαμβανομένων όλων των τζαμιών και οι γλώσσες όπως η αραβική, η περσική, η ουρντού και η σομαλική να απαγορευτούν.

Ένα από τα τζαμιά που στοχοποιήθηκαν στη Νέα Ζηλανδία είναι χτισμένο στο χώρο όπου βρισκόταν κάποτε μια εκκλησία. Ενώ ο δράστης του Κράιστσερτς σημάδευε ευθέως τους στόχους του, ο κ. Μπρέιβικ ήθελε να σκοτώσει τους λεγόμενους

προδότες, τα μέλη της φιλελεύθερης ελίτ και το κυβερνών Εργατικό Κόμμα που είχαν επιτρέψει την είσοδο μουσουλμάνων στη χώρα.

Και οι δύο άντρες απέδωσαν την αυτοθυσία τους σε μια μεγαλύτερη αιτία και οραματίστηκαν ότι θα απελευθερωθούν από τη φυλακή από τους οπαδούς τους μετά από μια «συντηρητική επανάσταση» που θα σάρωνε τον κόσμο.

Ο κ. Μπρέιβικ διαγνώστηκε με ναρκισσιστική διαταραχή προσωπικότητας από δικαστικούς ψυχιάτρους. Ο κ. Τάραντ εμφανίζει παρόμοια χαρακτηριστικά. Έγραψε στο μανιφέστο του ότι όχι μόνο αναμένει να αφεθεί ελεύθερος, αλλά ελπίζει να του απονεμηθεί το βραβείο Νόμπελ Ειρήνης. Αναφέρει ότι θα πρέπει να είναι ελεύθερος μετά από 27 χρόνια, όπως ο Νέλσον Μαντέλα, αφού υπηρετούσε "το ίδιο έγκλημα".

Ενώ τμήματα του μανιφέστου του κ. Μπρέιβικ μπορούν να διαβαστούν ως εγχειρίδιο για μια πράξη τρομοκρατίας, είναι μια έκκληση για δράση. Ο κ. Τάραντ επαναλαμβάνει την κλήση, γράφοντας, "Ενώ περιμένετε ένα σήμα, οι άνθρωποι σας περιμένουν". Και οι δύο αυτοί χαρακτηρίστηκαν ως φασίστες και χρησιμοποίησαν μεταφορές πολέμου για να δικαιολογήσουν τις δολοφονίες.

Είμαστε συνεργοί στη διάδοση των ιδεών αυτών των φασιστών γράφοντας για αυτούς; Η απάντηση είναι όχι! Η ριζοσπαστικοποίηση συμβαίνει πρώτα απ' όλα στο διαδίκτυο, όπου οι βίαιοι εξτρεμιστές συναντιούνται και υποκινούν ο ένας τον άλλο και εκεί θα πρέπει να εντοπίζονται και να παρακολουθούνται.

Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε στον εαυτό μας να είμαστε αδαείς. Για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, πρέπει να διερευνήσουμε τον τρόπο με τον οποίο τα άτομα γίνονται τρομοκράτες. Πρέπει να αναλύσουμε και να εκθέσουμε τις φασιστικές απόψεις και τη βία.

Άνθρωποι όπως ο κ. Μπρέιβικ και ο κ. Τάραντ διαδίδουν μεταμφιεσμένους μύθους και συνωμοσίες ως γεγονότα. Χρησιμοποιούν όπλα για να τους διαβάσουν. Οι σκέψεις τους ευδοκιμούν στο σκοτάδι, προσαρμοσμένες σε μια υπόγεια κοινότητα. Πρέπει να εκθέσουμε τις ιδέες και τη ζωή αυτών των λευκών ακραίων ρατσιστών. Μόνο τότε μπορούμε να τις εξετάσουμε σωστά.

1.3 Σχολιασμός

Όσον αφορά την αρθρογράφο του κειμένου που μεταφράστηκε παραπάνω, η Όσνε Σέιερσταντ είναι βραβευμένη και ως δημοσιογράφος αλλά ταυτόχρονα και ως συγγραφέας. Γεννημένη στο Όσλο της Νορβηγίας, αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο του Όσλο με ειδίκευση στα Ρωσικά και στην ιστορία της φιλοσοφίας. Αρχικά, έχει εργαστεί για μεγάλο χρονικό διάστημα ως πολεμική ανταποκρίτρια νορβηγικών εφημερίδων στην Ρωσία και την Κίνα. Στην συνέχεια, ανέλαβε για τα νορβηγικά Μ.Μ.Ε. την ενημέρωση για το Κόσσοβο, ενώ αργότερα μεταφέρθηκε στην Καμπούλ και τέλος στην Βαγδάτη. Το έργο της είναι ιδιαίτερα σημαντικό, καθώς ενημέρωνε ταυτόχρονα νορβηγικούς, σουηδικούς και δανέζικους τηλεοπτικούς σταθμούς. Έχει γράψει αρκετά βιβλία, στα οποία κύρια αναφορά της είναι ο πόλεμος στα διάφορα μέρη όπου εργάστηκε ως πολεμική ανταποκρίτρια. Τα βιβλία της πέρα από το γεγονός ότι αναφέρονται στις αντιξοότητες του πολέμου, αποτελούν και σημαντική πηγή πληροφοριών σχετικά με την καθημερινότητα των ανθρώπων των συγκεκριμένων περιοχών. Δύο από τα βιβλία της που έχουν μεταφραστεί και στα ελληνικά είναι «Ο βιβλιοπώλης της Καμπούλ» και «Πεθαίνοντας στην Βαγδάτη». Στο άρθρο που μεταφράστηκε για την εκπόνηση της πτυχιακής εργασίας γίνεται αναφορά στο βιβλίο της με τίτλο «One of Us: The Story of Anders Breivik and the Massacre in Norway». Το συγκεκριμένο βιβλίο δεν έχει μεταφραστεί προς το παρόν στα ελληνικά.

Το άρθρο, που μεταφράστηκε, αναφέρεται στην τρομοκρατική επίθεση, η οποία έλαβε χώρα στην Νορβηγία τον Ιούλιο του 2011. Πιο συγκεκριμένα, μελετάται η προσωπικότητα του δράστη, Μπρέιβικ , και οι καταστάσεις που τον οδήγησαν στην απάνθρωπη ενέργειά του. Αναφέρονται η ναρκισσιστική διαταραχή προσωπικότητας του Μπρέιβικ καθώς και τα βιώματά του. Επισημαίνονται, επίσης, και οι ομοιότητες του με τον Τάραντ, ο οποίος ήταν υπεύθυνος για την τρομοκρατική επίθεση στη Νέα Ζηλανδία. Τέλος, η αρθρογράφος τονίζει το γεγονός ότι η αντιμετώπιση ζητημάτων τέτοιου είδους γίνεται μέσω της ενημέρωσης σχετικά με τις ιδέες λευκών ακραίων ρατσιστών, καθώς με αυτόν τον τρόπο μπορούμε να τις εξετάσουμε εκτενέστερα και να τις αντιμετωπίσουμε.

1.4 Σύνδεση με την Θεωρία

Η ισοδυναμία είναι κεντρική έννοια στη μετάφραση, σύμφωνα με την Καταρίνα Ράις, η οποία δηλώνει πως το πλαίσιο εντός του οποίου οι θεσμοί της επικοινωνίας επιδιώκουν την ισοδυναμία, είναι τα ίδια τα κείμενα και όχι οι λέξεις ή οι προτάσεις. Το έργο της Ράις είναι καίριας σημασίας καθώς η μετάφραση ξεπερνά όλες τις έννοιες που διαθέτει η γλωσσική ανάλυση και προσεγγίζει πλέον την έννοια της επικοινωνίας.

Η λειτουργική προσέγγιση συστηματοποιεί το πως αξιολογούνται οι μεταφράσεις. Η λειτουργική προσέγγιση αντλεί στοιχεία από τις τρεις κατηγορίες γλωσσικών λειτουργιών (οπ. αναφ. στον Καρλ Μπύλερ): η «πληροφορική λειτουργία», η «εκφραστική λειτουργία» και η «κλητική λειτουργία». Οι γλωσσικές λειτουργίες του Μπύλερ συνδέονται με τις γλωσσικές διαστάσεις και το είδος του εκάστοτε κειμένου ή την επικοινωνιακή κατάσταση, όπου χρειάζεται. Τα κείμενα αυτά αντλούν τις

ονομασίες των κατηγοριών τους από τις λειτουργίες του Μπύλερ, και ονομάζονται αναλόγως – «πληροφοριακά, εκφραστικά και λειτουργικά» (Bassnett, 2013).

Το υπ' εξέταση άρθρο στοχεύει στο να μεταδώσει πληροφορίες, γνώσεις και απόψεις. Οι γλωσσικές διαστάσεις που χρησιμοποιούνται από τη συγγραφέα για να μεταδώσουν τις επιθυμητές πληροφορίες είναι λογικές ενώ η γλώσσα εστιάζει κατά κόρον στο περιεχόμενο, μέσω του οποίου το κείμενο επιτρέπει στην συγγραφέα να αναπτύξει και να εκφέρει την άποψή της.

Οι προτάσεις, από συντακτική αλλά και γραμματική άποψη, έχουν συνοχή ανάμεσά τους, και χρησιμοποιούν συχνά πολιτικούς όρους. Φυσικά, οι διαφορές ανάμεσα στο πρωτότυπο κείμενο (Κεφ. 1.1) και στο μεταφρασμένο (Κεφ. 1.2.), που εμφανίζονται λόγω της έντονης διαφοράς των δύο γλωσσών, δημιουργούν εμπόδια τα οποία ο μεταφραστής καλείται να ξεπεράσει. Το μεταφρασμένο κείμενο χρειάζεται να αποδίδει σωστά τις πρωτότυπες έννοιες ενώ συμμορφώνεται στο σύνολο κανόνων γραμματικής και σύνταξης του πρωτότυπου, γεγονός που δυσχεραίνεται από το ότι η αγγλική γλώσσα είναι πιο απλή συντακτικά και γραμματικά από ότι η Ελληνική.

Υποστηρίζεται πως η πλήρης αναφορική και εννοιολογική σημασία του πρωτότυπου κειμένου πρέπει να μεταδίδεται πλήρως, ιδίως σε κείμενα τέτοιου είδους. Ο λόγος πρέπει να είναι απλός και πεζός, να μην πλεονάζει και να εξηγεί τα ζητήματα που επιφέρει, όταν αυτό χρειάζεται. Η ανωτέρω «φιλοσοφία» μετάφρασης ακολουθήθηκε κατά την μετάφραση του πρωτότυπου κειμένου (Schaffner&Adab, 2000).

Επιλέχθηκε τα ονόματα (ήτοι, προσώπων, τόπων, κειμένων) να μην μεταγραφούν στη μετάφραση του κειμένου και να επεξηγηθούν ή αποδοθούν στον σχολιασμό.

1.5 Προβλήματα που Αντιμετωπίστηκαν

Στο άρθρο “The Anatomy of White Terror” παρατηρήθηκαν περισσότερα προβλήματα σχετικά με την ορολογία που χρησιμοποιεί ο αρθρογράφος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η λέξη “Christchurch” η οποία έχει μεταγραφεί στα ελληνικά στο μεταφρασμένο κείμενο ως «Κράιστσερτς». Επίσης, ο τίτλος του βιβλίου της Asne Seierstad “One of Us: The Story of Anders Breivik and the Massacre in Norway” έχει μεταφερθεί αυτούσιος στο κείμενο αφίξεως, καθώς το βιβλίο δεν έχει μεταφραστεί στα ελληνικά. Με αυτόν τον τρόπο γίνεται ευκολότερο στον αναγνώστη η αναζήτηση του βιβλίου και αποφεύγεται η σύγχυση.

Ένα ακόμα μεταφραστικό πρόβλημα αποτέλεσε η μετάφραση της φράσης “and he wanted a stage”. Η αγγλική λέξη stage μεταφράζεται στα ελληνικά και ως βάθρο, η πλατφόρμα δηλαδή από την οποία κάποιος απευθύνεται στο κοινό του, αλλά και ως κεφάλαιο ενός θεατρικού έργου, το οποίο εννοείται ότι όχι μόνο παίζεται αλλά και διαβάζεται. Η πολυσημία, λοιπόν, της συγκεκριμένης λέξης μπορεί να προκαλέσει παρεξήγηση και για αυτόν τον λόγο επιλέχθηκε η λέξη βάθρο, καθώς αυτή την σημασία έχει η λέξη stage στο κείμενο αφετηρίας.

1.6 Ανάλυση

Ο μεταφραστής πρέπει να έχει απτή γνώση της δόμησης των προτάσεων, δηλαδή των σημασιολογικών χαρακτήρων, της σύνθεσης των προτάσεων, ως προς έκφραση του περιεχομένου τους, αλλά και της ανάλυσής τους, ως προς συντήρηση του πρωτότυπου περιεχομένου -συντακτικός χαρακτήρας και, τέλος, κατανόηση των προτάσεων ως κείμενα που φέρουν πληροφορίες και πως τα κείμενα που

μεταφράζονται περνούν υπό αποσύνθεση κατά τη διάρκεια της μετάφρασης (πραγματολογικός ή ρητορικός χαρακτήρας) (Bassnett, 2013).

Επιπρόσθετα, εφόσον η κατανόηση δεν υπάρχει, η μετάφραση δεν υφίσταται. Εφόσον λείπει η σημασιολογική και συντακτική γνώση, ο μεταφραστής δεν θα μπορεί να εντοπίσει ο ίδιος το νόημα των προτάσεων, πόσο μάλλον να το αποδώσει. Χωρίς την πραγματολογική γνώση, το νόημα θα είναι περιορισμένο ή δεν θα μεταδίδεται· το κείμενο θα διαθέτει μεν μορφή και συνοχή, αλλά όχι ειρμό και αξία επικοινωνίας (Koehn et al., 2003).

Εφόσον έχει υιοθετηθεί ο επικοινωνιακός χαρακτήρας που απαιτεί η μετάφραση, παράγονται τα εξής: 1) το εκάστοτε κείμενο έχει σκοπό να μεταδώσει συγκεκριμένη επικοινωνία του θέματος, 2) ο σκοπός αυτός αναδεικνύει ότι έχει επιλέξει ο συντάκτης σε σημασιολογικό πλαίσιο και λεξιλογικό εύρος, τη μορφή και την σύνταξη σε μικρο-δομικό πλαίσιο και την τελική μορφή σε μακροδομή, 3) το πώς θα εκφέρεται ο επικοινωνιακός σκοπός παράγεται από το σύνολο συγκεκριμένων επικοινωνιακών συνθηκών που επηρεάζουν τις δεδομένες γλωσσικές πράξεις. Η επικοινωνιακή συνθήκη απαρτίζει και αντικατοπτρίζεται σε πραγματολογικό πλαίσιο. 4) Τα παραπάνω επηρεάζουν ρητά και άμεσα τα υφολογικά στοιχεία του κειμένου.

Από τα ανωτέρω παράγεται ότι για να μεταφραστεί οτιδήποτε πρέπει να αναλύονται όλα τα γλωσσικά επίπεδα του πρωτότυπου κειμένου – το συντακτικό, το σημασιολογικό, το λεξιλογικό, το πραγματολογικό και το μορφολογικό.

Στο υπόλοιπο κεφάλαιο αναφέρονται παραδείγματα των επιπέδων:

1.6.1 Μορφολογία και Συντακτικό

Η σύνταξη μελετά τους κανόνες και τις ιεραρχικές σχέσεις, απαραίτητες για την ρύθμιση του συνδυασμού των λέξεων που παράγουν το πώς σχηματίζονται οι

προτάσεις στην ανθρώπινη γλώσσα, ενώ η γραμματική είναι οι κανόνες που απαρτίζουν το πώς δομείται.

Μετατροπή Φωνής

Στο πρωτότυπο: «Before he allegedly killed 50 Muslims praying at two mosques in Christchurch, New Zealand, on Friday, Brenton Tarrant, a 28-year-old Australian...»

Στο μεταφρασμένο: «Ο Μπρέντον Τάραντ, ένας Αυστραλός ηλικίας 28 ετών, φέρεται να σκότωσε 50 μουσουλμάνους που προσεύχονταν σε δύο τζαμιά στο Κράιστσερτς της Νέας Ζηλανδίας...»

1.6.2 Πραγματολογία

Πραγματολογία ορίζεται ως η μελέτη των τρόπων μέσω των οποίων το συμφραζόμενο συνεισφέρει στο νόημα. Η πραγματολογία εμπεριέχει όλο το πλαίσιο της γλωσσικής πράξης, του συνομιλιακού υπονοήματος, της ευγένειας και των προσεγγίσεων γλωσσικών συμπεριφορών σε φιλοσοφικό, κοινωνιολογικό, γλωσσολογικό και ανθρωπολογικό πλαίσιο.

Η Μεταγραφή των Κυρίων Ονομάτων, από Αγγλικά σε Ελληνικά.

Στο πρωτότυπο: «Anders Breivik, the Norwegian terrorist, was diagnosed with a narcissistic personality disorder. Brenton Tarrant, who is accused of killing 50 worshipers in New Zealand, displays similar traits.»

Στο μεταφρασμένο: «Ο Νορβηγός τρομοκράτης, Άντερς Μπρέιβικ, διαγνώστηκε με ναρκισσιστική διαταραχή προσωπικότητας. Ο Μπρέντον Τάραντ, ο οποίος κατηγορείται για τη δολοφονία 50 προσκυνητών στη Νέα Ζηλανδία, εμφανίζει παρόμοια χαρακτηριστικά.»

1.6.3 Λεξιλόγιο

Χρήση Λέξης-Δανείου

Στο πρωτότυπο: «I always thought that Mr. Breivik was at his most dangerous before we got to know who he was, when all we had was the photoshopped photographs he had posted online...»,

Στο μεταφρασμένο: «Πάντα πίστευα ότι ο κ. Μπρέιβικ ήταν πιο επικίνδυνος πριν γνωρίσουμε ποιος ήταν, όταν το μόνο που είχαμε ήταν οι επεξεργασμένες με **photoshop** φωτογραφίες που είχε δημοσιεύσει στο διαδίκτυο...»

Πολύ συχνά χρησιμοποιούμε αυτόν τον όρο και στα ελληνικά, καθώς δεν υπάρχει κάποια αντίστοιχη ελληνική λέξη που να μεταφέρει την σημασία της λέξης “photoshop”.

2 Δεύτερο Άρθρο: The Future of the Eastern Mediterranean του Tarek Osman

2.1 ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

“The Future of the Eastern Mediterranean

Mar 31, 2019

There is a growing view that after seven years of multi-faceted wars, the Eastern Mediterranean is returning to stability.

Four factors lend credibility to this view. But their impact will be merely in the short-term. What will shape the future of the Eastern Mediterranean, though, are two realities that are major harbingers of conflict.

Let’s begin with the factors that imply an upcoming stability.

One: The war to topple the Assad regime in Syria was lost. Gulf states who backed the rebel groups have adjusted to this reality and are gradually reestablishing links to Damascus. The Assad regime, and its allies, have pacified almost the whole Western and Central parts of the country. The US will likely succeed in finding an accommodation that ensures, for Turkey, the security zone it wants in the north-west, and a safe, effectively independent, region for the Syrian Kurds in the north-east. The US will also succeed in coordinating with Russia the distribution of influence in the economically attractive parts of the country. All of this indicates that Syria will, in 2019, reach relative stability.

Two: There will be an easing in the refugees crisis in the Eastern Mediterranean. Most of the ten-million-plus Syrians who left in the past seven years will settle in the countries they went to. But many of the, circa, three million Syrians who have been living in Jordan and Lebanon will, gradually in the coming years, return to southern and eastern Syria, where the regime's control is less pronounced. International donors, aware of the socio-political pressures that their presence creates in Jordan and Lebanon, will prioritise their funding of reconstructing Syria to these areas. Plus, the reconstruction that will begin in the parts solidly under the regime's control will require labour, and will create economic spillovers, that will incentivise many Syrians in these two countries to return. The lessening of the refugees crisis will strengthen the return-to-stability narrative.

Three: Iraq is, finally, arriving at a grand deal between its social constituents that has a real chance of bringing peace. This will open up even more significant economic opportunities in the Eastern Mediterranean. Iraq is a populous country, with a relatively high average disposable income. It has a diverse economy anchored on oil, but with serious agricultural and industrial potential. A return to relative normalcy there would be a huge boost to the Jordanian and Lebanese economies; will link the Gulf's surplus investment capital with opportunities in the Eastern Mediterranean; and will absorb significant number of displaced Syrians into the colossal reconstruction work that will appear there.

Four: There is a conviction, particularly in Washington, that a deal between the Israelis and the Palestinians could be reached. The view here is realistic enough to recognise that that deal will not end the century-old conflict. But the assessment is that both sides have incentives to accept a deal that can survive for at least a decade.

And that, unlike the measures that were introduced after the 1993 Oslo Agreement, this time real improvements in economic conditions in the West Bank and Gaza, could materialise, which would strengthen the buy-in for the deal.

These factors combined seduce many observers into thinking that economics would amend what politics destroyed in the Eastern Mediterranean.

They are wrong.

Two key realities, in the existing strategic landscape of the region, augur for conflict.

First, along with the approaching stability in Syria, there came an unprecedented Iranian political and military presence in the country. This Iranian presence in Syria builds on an already existing power centre in the region: Hezbollah - the strongest, richest, and most tightly managed political player in Lebanon, and which though being a Lebanese force, is part of the Iranian Shii Islamic power structure.

Iran is in the Eastern Mediterranean to stay. Strategically, it, correctly, sees its expansion in the region as leverage in its confrontations with Israel and Saudi Arabia. There is also a historical, or even theological, reason. The Shii religious-political establishment sees its expansion in the Eastern Mediterranean as a return of Shiism to one of its key domains. (Indeed, centuries ago, Shiism had a prominent presence in the region, and communities that had important contributions to the development of Shii thinking, before they were persecuted by successive political regimes).

But a permanent, strong Iranian presence in the Eastern Mediterranean is a threat to the security frameworks of both: Israel and Gulf states (primarily Saudi and the

UAE). There are links between the two sides. But the Israeli angle is more pertinent here.

The Israeli military establishment sees Israeli national security resting on having unrivalled power relative to all players in the region. Iran has, in the past fifteen years, succeeded in significantly strengthening its political and military capabilities, despite repeated attempts by the US and Israel to weaken it and destabilise its regime. And so, a strong Iran, effectively on Israel's border, is not a reality that Israel's military establishment will accept. Israel will wait, assess, and calculate. But it will attempt to change that reality.

At that moment of confrontation, Iran will be neither alone, nor willing to retreat. A key outcome of the seven years war in Syria is that the close cooperation between the Assad regime (commanding the official Syrian army), Hezbollah, and the Islamic Republic of Iran has evolved into a strong alliance and a united front. As a result, in Israel's coming attempt to significantly weaken Iran's presence in the Eastern Mediterranean, it will face the combined military capabilities of the three players. This confrontation will be bloody, highly disruptive to civilians (including in Israel), and devastating to infrastructure. This is why it is being postponed. But it is inevitable.

The second reality in the region today is that the dynamic that has prevailed in the last fifteen years, between Israel and the Palestinian Authority, has come to its breaking point. Since the disappearance of former Palestinian leader, Yasser Arafat, the Israeli view was that the political structure that succeeded him will sign a deal that Israel

finds acceptable, and be extremely cooperative with Israel in stemming security threats from the Palestinian Territories.

Neither materialised. And so, Israel came to the conclusion that it must change the dynamic: support the transition to a new Palestinian leadership, find a solution to the fact that Gaza is now a demographic time-bomb that's out of the control of the Palestinian executive power in the West Bank, and curate a new deal (a must, given the growth of Israeli settlements). At the heart of these elements, there is an Israeli conviction of the need to entrench the separation between the West Bank and Gaza.

But the Palestinians, also, have come to the conclusion that they need a new dynamic. The Palestinian Authority realises now that any deal designed in existing circumstances will reflect Israeli's absolute dominance, and so will not be acceptable to the Palestinian public. The Palestinian Authority has also now realised that it can neither subjugate nor marginalise the Islamist Hamas (that rules Gaza), and Hamas has realised that it can neither replace nor defeat the Authority. As such, a new deal between the two leading Palestinian factions is needed. And that deal must politically reconnect the West Bank and Gaza.

The fundamental difference between these Israeli and Palestinian conclusions mean that not only there will be no grand deal between the two sides in the foreseeable future, but also that there will be a political struggle to force through the separation versus reconnecting of the West Bank and Gaza. Given how central this point is to Israel's security assessments and to Palestinians' national aspirations, the struggle will likely involve violence.

There are different views on how these two realities will affect the Eastern Mediterranean's strategic scene. The region might see, for very few years, a respite from the multi-faceted wars it witnessed in the past seven years. What is certain, though, is that conflicts, with far reaching and long-term consequences, are in the horizon.

2.2 ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ

Το μέλλον της Ανατολικής Μεσογείου

31 Μαρτίου 2019

Υπάρχει μια όλο και επικρατέστερη άποψη ότι μετά από επτά χρόνια πολυμέτωπων πολέμων, η Ανατολική Μεσόγειος θα επανέλθει σε σταθερότητα.

Τέσσερις παράγοντες προσδίδουν αξιοπιστία στην άποψη αυτή. Αλλά ο αντίκτυπός τους θα παρουσιαστεί απλά βραχυπρόθεσμα. Αυτό που θα διαμορφώσει το μέλλον της Ανατολικής Μεσογείου, ωστόσο, είναι δύο πραγματικότητες που είναι σημαντικοί προάγγελοι των συγκρούσεων.

Ας ξεκινήσουμε με τους παράγοντες, οι οποίοι υποδηλώνουν μια επικείμενη σταθερότητα.

Πρώτος Παράγοντας: Ο πόλεμος για την ανατροπή του καθεστώτος του Μπασάρ αλ-Άσσαντ στη Συρία χάθηκε. Τα κράτη του Κόλπου που υποστήριζαν τις ομάδες ανταρτών έχουν προσαρμοσθεί στην πραγματικότητα αυτή και σταδιακά αποκαθιστούν δεσμούς με τη Δαμασκό. Το καθεστώς του Μπασάρ αλ-Άσσαντ και οι σύμμαχοί του έχουν καθησυχάσει σχεδόν ολόκληρο το δυτικό και το κεντρικό τμήμα

της χώρας. Οι ΗΠΑ θα καταφέρουν πιθανότατα να βρουν ένα κατάλυμα που να εξασφαλίζει, για την Τουρκία, τη ζώνη ασφαλείας που θέλει στα βορειοδυτικά και μια ασφαλή, πραγματικά ανεξάρτητη περιοχή για τους Κούρδους της Συρίας στα βορειοανατολικά. Οι ΗΠΑ θα καταφέρουν επίσης να συντονίσουν με τη Ρωσία την κατανομή επιρροής στα οικονομικά ελκυστικά μέρη της χώρας. Όλα αυτά υποδεικνύουν ότι το 2019 θα επιτευχθεί στην Συρία σχετική σταθερότητα.

Δεύτερος Παράγοντας: Θα υπάρξει μία ανακούφιση στην προσφυγική κρίση στην Ανατολική Μεσόγειο. Οι περισσότεροι από τους δέκα εκατομμύρια Σύριους που έφυγαν τα τελευταία επτά χρόνια θα εγκατασταθούν στις χώρες στις οποίες πήγαν. Αλλά πολλοί από τους Σύριους, οι οποίοι ανέρχονται περίπου στα τρία εκατομμύρια και ζουν στην Ιορδανία και στο Λίβανο θα επιστρέψουν σταδιακά τα επόμενα χρόνια στη νότια και ανατολική Συρία, όπου ο έλεγχος του καθεστώτος είναι λιγότερο έντονος. Οι διεθνείς χορηγοί, έχοντας επίγνωση των κοινωνικοπολιτικών πιέσεων που δημιουργεί η παρουσία τους στην Ιορδανία και στον Λίβανο, θα δώσουν προτεραιότητα στη χρηματοδότηση για την ανασυγκρότηση της Συρίας σε αυτές τις περιοχές. Επιπλέον, η ανασυγκρότηση που θα ξεκινήσει στα τμήματα που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του καθεστώτος θα απαιτήσει εργατικό δυναμικό και θα δημιουργήσει οικονομικές επιπτώσεις, που θα ενθαρρύνουν πολλούς Σύριους σε αυτές τις δύο χώρες να επιστρέψουν. Η μείωση της προσφυγικής κρίσης θα ενισχύσει την επιστροφή στην σταθερότητα.

Τρίτος Παράγοντας: Το Ιράκ, τελικά, θα καταλήξει σε μια μεγάλη συμφωνία μεταξύ των κοινωνικών εκλογέων του, η οποία θα έχει πραγματική ευκαιρία να φέρει ειρήνη. Αυτό θα δημιουργήσει ακόμα πιο σημαντικές οικονομικές ευκαιρίες στην Ανατολική Μεσόγειο. Το Ιράκ είναι μια πολυπληθής χώρα, με σχετικά υψηλό μέσο διαθέσιμο

εισόδημα. Έχει μια διαφοροποιημένη οικονομία βασισμένη στο πετρέλαιο, αλλά με σημαντικό αγροτικό και βιομηχανικό δυναμικό. Μια επιστροφή στη σχετική κανονικότητα θα αποτελέσει τεράστια υπερηφάνεια για τις οικονομίες της Ιορδανίας και του Λιβάνου, θα συνδέσει το πλεονάζον επενδυτικό κεφάλαιο του Περσικού Κόλπου με ευκαιρίες στην Ανατολική Μεσόγειο και θα απορροφήσει σημαντικό αριθμό εκτοπισμένων Συρίων στην κολοσσιαία εργασία ανοικοδόμησης που θα λάβει χώρα εκεί.

Τέταρτος Παράγοντας: Υπάρχει μια πεποίθηση, ιδιαίτερα στην Ουάσινγκτον, ότι μπορεί να επιτευχθεί συμφωνία μεταξύ των Ισραηλινών και των Παλαιστινίων. Η άποψη εδώ είναι αρκετά ρεαλιστική ώστε να αναγνωρίσει ότι η συμφωνία αυτή δεν θα τερματίσει την αιωνόβια σύγκρουση. Αλλά η εκτίμηση είναι ότι και οι δύο πλευρές έχουν κίνητρα να αποδεχθούν μια συμφωνία που μπορεί να επιβιώσει για τουλάχιστον μια δεκαετία. Και αυτό, σε αντίθεση με τα μέτρα που θεσπίστηκαν μετά τη συμφωνία του Όσλο του 1993, αυτή τη φορά θα μπορούσε να υλοποιηθεί πραγματική βελτίωση των οικονομικών συνθηκών στη Δυτική Όχθη και τη Γάζα, γεγονός που θα ενίσχυε την αγορά για τη συμφωνία.

Αυτοί οι παράγοντες συνδυασμένοι παρακινούν πολλούς παρατηρητές στο να σκεφτούν ότι τα οικονομικά θα τροποποιούσαν αυτά που η πολιτική κατέστρεψε στην Ανατολική Μεσόγειο.

Κάνουν, όμως, λάθος.

Δύο βασικές πραγματικότητες, στο υπάρχον στρατηγικό τοπίο της περιοχής, προειδοποιούν για συγκρούσεις.

Πρώτον, μαζί με την προσεγγιστική σταθερότητα στη Συρία, ήρθε μια πρωτοφανής ιρανική πολιτική και στρατιωτική παρουσία στη χώρα. Αυτή η ιρανική παρουσία στη Συρία βασίζεται σε ένα ήδη υπάρχον κέντρο εξουσίας στην περιοχή: η Χεζμπολάχ - ο ισχυρότερος, πλουσιότερος και πιο στενά διαχειριζόμενος πολιτικός εμπλεκόμενος στο Λίβανο και ο οποίος, αν και είναι λιβανέζικη δύναμη, αποτελεί μέρος της ισλαμικής δομής των Ιρανών Σιιτών.

Το Ιράν βρίσκεται στην Ανατολική Μεσόγειο για να μείνει. Στρατηγικά, σωστά αντιμετωπίζει την επέκτασή της στην περιοχή ως μοχλό στις αντιπαραθέσεις της με το Ισραήλ και τη Σαουδική Αραβία. Υπάρχει επίσης ένας ιστορικός, ή ακόμα και θεολογικός, λόγος. Το θρησκευτικό-πολιτικό ίδρυμα του Σιισμού θεωρεί την επέκτασή του στην Ανατολική Μεσόγειο ως μια επιστροφή του Σιισμού σε έναν από τους βασικούς τομείς. (Πραγματικά, πριν από αιώνες, ο Σιισμός είχε μια εξέχουσα παρουσία στην περιοχή και οι κοινότητες που συνέβαλαν σημαντικά στην ανάπτυξη του τρόπου σκέψης του Σιισμού, πριν καταδιωχθούν από διαδοχικά πολιτικά καθεστώτα).

Όμως, μια μόνιμη και ισχυρή ιρανική παρουσία στην Ανατολική Μεσόγειο αποτελεί απειλή για τα πλαίσια ασφαλείας τόσο του Ισραήλ όσο και των χωρών του Κόλπου (πρωτίστως της Σαουδικής Αραβίας και των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων). Υπάρχει σύνδεση μεταξύ των δύο πλευρών. Αλλά η ισραηλινή οπτική γωνία είναι πιο εύστοχη εδώ.

Το ισραηλινό στρατιωτικό καθεστώς θεωρεί ότι η ισραηλινή εθνική ασφάλεια στηρίζεται στην ύπαρξη ασυναγώνιστης εξουσίας σε σχέση με όλους τους εμπλεκόμενους στην περιοχή. Το Ιράν τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια κατάφερε να

ενισχύσει σημαντικά την πολιτική και στρατιωτική του δύναμη, παρά τις επανειλημμένες προσπάθειες των ΗΠΑ και του Ισραήλ να το αποδυναμώσουν και να αποσταθεροποιήσουν το καθεστώς του. Κατά συνέπεια, ένα ισχυρό Ιράν, κυρίως στα σύνορα του Ισραήλ, δεν θα ήταν αποδεκτό από το Ισραηλινό στρατιωτικό καθεστώς. Το Ισραήλ θα περιμένει, θα εκτιμήσει και θα υπολογίσει. Αλλά θα προσπαθήσει να αλλάξει αυτή την πραγματικότητα.

Τη στιγμή εκείνη της αντιπαράθεσης, το Ιράν δεν θα είναι ούτε μόνο, ούτε όμως και πρόθυμο να υποχωρήσει. Ένα βασικό αποτέλεσμα του επταετούς πολέμου στη Συρία είναι ότι η στενή συνεργασία μεταξύ του καθεστώτος Μπασάρ αλ-Άσσαντ (ηγεσία του επίσημου συριακού στρατού), της Χεζμπολάχ και της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν έχει εξελιχθεί σε μια ισχυρή συμμαχία και ένα ενωμένο μέτωπο. Ως αποτέλεσμα στην προσπάθεια του, το Ισραήλ να αποδυναμώσει σημαντικά την παρουσία του Ιράν στην Ανατολική Μεσόγειο, θα αντιμετωπίσει τις συνδυασμένες στρατιωτικές δυνατότητες των τριών εμπλεκόμενων. Αυτή η αντιπαράθεση θα είναι αιματηρή, θα προκαλέσει έντονες αναταραχές στους πολίτες (συμπεριλαμβανομένου του Ισραήλ) και θα καταστρέψει τις υποδομές. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αναβάλλεται. Αλλά είναι αναπόφευκτη.

Η δεύτερη πραγματικότητα στην περιοχή σήμερα είναι ότι η δυναμική που επικράτησε τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, μεταξύ του Ισραήλ και της Παλαιστινιακής Αρχής, έχει φτάσει στο κρίσιμο σημείο της. Από την εξαφάνιση του πρώην παλαιστινιακού ηγέτη, Γιάσερ Αραφάτ, η ισραηλινή άποψη ήταν ότι η πολιτική δομή που τον διαδέχθηκε θα έπρεπε να είχε υπογράψει μια συμφωνία η οποία θα ήταν αποδεκτή από το Ισραήλ και θα ήταν εξαιρετικά συνεργάσιμη στην εξάλειψη απειλών ασφάλειας από τα Παλαιστινιακά Εδάφη.

Δεν υλοποιήθηκε ούτε αυτό. Και έτσι, το Ισραήλ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι πρέπει να αλλάξει τη δυναμική: να υποστηρίξει τη μετάβαση σε μια νέα παλαιστινιακή ηγεσία, να βρει λύση στο γεγονός ότι η Γάζα είναι πλέον μια δημογραφική ωρολογιακή βόμβα που είναι εκτός του ελέγχου της παλαιστινιακής εκτελεστικής εξουσίας της Δυτικής Όχθης, και να βοηθήσει στην σύναψη μιας νέας συμφωνίας (απαραίτητη, δεδομένης της ανάπτυξης των ισραηλινών οικισμών). Στο επίκεντρο αυτών των στοιχείων, υπάρχει μια ισραηλινή πεποίθηση ότι πρέπει να εδραιωθεί ο διαχωρισμός μεταξύ της Δυτικής Όχθης και της Γάζας.

Αλλά και οι Παλαιστίνιοι κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι χρειάζονται μια νέα δυναμική. Η Παλαιστινιακή Αρχή αντιλαμβάνεται τώρα ότι οποιαδήποτε συμφωνία που σχεδιάζεται υπό τις υπάρχουσες συνθήκες θα αντικατοπτρίζει την απόλυτη κυριαρχία του Ισραήλ και έτσι δεν θα είναι αποδεκτή από το παλαιστινιακό κοινό. Η Παλαιστινιακή Αρχή έχει επίσης συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορεί ούτε να υποτάξει ούτε να περιθωριοποιήσει την ισλαμική Χαμάς (που κυβερνά τη Γάζα) και η Χαμάς έχει συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορεί ούτε να αντικαταστήσει ούτε να νικήσει την Αρχή. Ως εκ τούτου, είναι απαραίτητη μια νέα συμφωνία μεταξύ των δύο ηγετικών παλαιστινιακών φατριών. Και αυτή η συμφωνία πρέπει να επανασυνδέσει πολιτικά τη Δυτική Όχθη με τη Γάζα.

Η θεμελιώδης διαφορά μεταξύ αυτών των συμπερασμάτων του Ισραήλ και της Παλαιστίνης σημαίνει ότι όχι μόνο δεν θα υπάρξει μεγάλη συμφωνία μεταξύ των δύο πλευρών στο εγγύς μέλλον αλλά επίσης ότι θα υπάρξει ένας πολιτικός αγώνας για να εξαναγκαστεί ο διαχωρισμός αντί της επανασύνδεσης της Δυτικής Όχθης και της Γάζας. Δεδομένου του πόσο κεντρικό είναι αυτό το σημείο στις αξιολογήσεις

ασφάλειας του Ισραήλ και στις εθνικές φιλοδοξίες των Παλαιστινίων, ο αγώνας θα περιλαμβάνει πιθανώς βία.

Υπάρχουν διαφορετικές απόψεις για το πώς αυτές οι δύο πραγματικότητες θα επηρεάσουν τη στρατηγική σκηνή της Ανατολικής Μεσογείου. Στην περιοχή μπορεί να επικρατήσει, για πολύ λίγα χρόνια, μια ανάπαυλα από τους πολυμέτωπους πολέμους που επικράτησαν τα τελευταία επτά χρόνια. Ωστόσο, είναι βέβαιο ότι οι συγκρούσεις, με εκτεταμένες και μακροπρόθεσμες συνέπειες, βρίσκονται στον ορίζοντα.

2.3 Σχολιασμός

Ο Tarek Osman είναι συγγραφέας, αρθρογράφος, πολιτικός οικονομολόγος και ραδιοτηλεοπτικός εκφωνητής που επικεντρώνεται στον αραβικό και ισλαμικό κόσμο. Σπούδασε στο Αμερικάνικο Πανεπιστήμιο στο Κάιρο και στο Πανεπιστήμιο Bocconi στο Μιλάνο. Είναι ο συγγραφέας του βιβλίου «Islamism: What it Means for the Middle East and the World» (Yale, 2016) και της διεθνούς επιτυχίας «Egypt on the Brink: From Nasser to Mubarak» (Yale, 2010), που δημοσιεύθηκε μόλις λίγες εβδομάδες πριν από την εξέγερση της Αιγύπτου το 2011. Έγραψε και παρουσίασε τη σειρά ντοκιμαντέρ του BBC « The Making of the Modern Arab World» (2013) - καθώς και το ντοκιμαντέρ με τίτλο «Sands of Time: A History of Saudi Arabia» (2015) και είναι ο πολιτικός σύμβουλος της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Ανασυγκρότησης και Ανάπτυξης. Συμβουλεύει το Διοικητικό Συμβούλιο (που εκπροσωπεί πάνω από 65 χώρες) και τα ανώτερα στελέχη για τη γεωπολιτική και την πολιτική οικονομία της

περιοχής και για τη δυναμική και τις προκλήσεις της πολιτικής και οικονομικής μεταρρύθμισης. Ο Tarek εμφανίστηκε ως σχολιαστής στα περισσότερα μεγάλα διεθνή δίκτυα ειδήσεων και είναι μόνιμος αρθρογράφος σχετικά με τον αραβικό και ισλαμικό κόσμο σε πολλές κορυφαίες εφημερίδες και περιοδικά παγκοσμίως.

Το θέμα του άρθρου είναι η κατάρριψη της άποψης ότι στα κράτη της Ανατολικής Μεσογείου θα ακολουθήσει μια σταθερότητα έπειτα από τους χρόνιους πολέμους και τις πολυάριθμες αιματηρές συγκρούσεις. Ο αρθρογράφος αναφέρει τους λόγους για τους οποίους η άποψη αυτή διαδίδεται όλο και περισσότερο επισημαίνοντας του παράγοντες, οι οποίοι προμηνύουν την σταθερότητα αυτή. Αρχικά, γίνεται λόγος για την ανατροπή του καθεστώτος Bashar al-Assad στην Συρία, την μείωση της προσφυγικής κρίσης στην Ανατολική Μεσόγειο, οι μελλοντικές ενέργειες του Ιράκ και πως αυτές θα συμβάλλουν στην σταθερότητα και, τέλος, η πιθανή συμφωνία μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστίνιων. Η αρχική άποψη, ωστόσο, καταρρίπτεται, καθώς τα οικονομικά δεν αποτελούν την λύση των προβλημάτων της Ανατολικής Μεσογείου. Οι δύο πραγματικότητες που περιέχονται στο άρθρο τονίζουν τις πραγματικές ενέργειες και βλέψεις των κρατών, οι οποίες δυσχεραίνουν την σταθερότητα που επιθυμούν οι υποστηρικτές της αρχικής άποψης. Ενδεχομένως να υπάρξει μια μικρής διάρκειας παύση των πολέμων αλλά πιθανότατα θα ακολουθήσουν μελλοντικά και άλλες συγκρούσεις.

2.4 Σύνδεση με την Θεωρία

Η «Ηθική Αρχή της Συνέπειας» («Loyalität») είναι έννοια κομβικής σημασίας, καθώς εξηγεί ότι ο μεταφραστής είναι ηθικά υπεύθυνος προς όλα τα συμμετέχοντα μέρη, αφού χάρη στην μετάφρασή του μεταδίδει και επιτυγχάνει το ότι επικοινωνούν τα

συμβαλλόμενα μέρη. Συνεπάγεται ότι ο μεταφραστής, επίσης, είναι υπεύθυνος για να παράγει ένα λειτουργικό μετάφρασμα πιστό στην αρχική πρόθεση του κειμένου προς μετάφραση τόσο για τον δέκτη, όσο και στο πρωτότυπο κείμενο και τον συγγραφέα του (Pym, 2017).

Η κειμενική ανάλυση φανερώνει τον πραγματολογικό και λειτουργικό χαρακτήρα, καθώς το να αναλύεται επακριβώς η μεταφραστική εντολή και οι λειτουργίες του κειμένου. Ο στόχος της μετάφρασης ορίζεται από τον εντολοδότη και βάσει αυτού ορίζεται το σύνολο των απαιτήσεων και των δεδομένων. Το να σχεδιαστεί ένα θεωρητικό κείμενο με συγκεκριμένες προδιαγραφές που να συμμορφώνονται με τον στόχο και να υπηρετούν τις λειτουργίες του, είναι σύνολο διαδικασιών που πρέπει να προέλθει το να αναλυθεί το πρωτότυπο κείμενο. Έπειτα, η εν λόγω ανάλυση διεκπεραιώνεται, αντλώντας στοιχεία από το υλικό προς μετάφραση (Hewson&Martin, 2018).

Το ανωτέρω μοντέλο στοχεύει στην εκπαίδευση του μεταφραστή· συνεπάγεται πως είναι διδακτικά χρήσιμο επειδή εστιάζει στο να επιλεχθούν κείμενα, να ακολουθηθούν διδακτικές ενότητες, να ελεγχθεί η πρόοδος και να αξιολογηθεί η μετάφραση. Το πρωτότυπο κείμενο μελετάται περισσότερο από άλλα μοντέλα μετάφρασης, επιτρέποντας τον προσδιορισμό των πιθανών προβλημάτων (Pym, 2017).

2.5 Προβλήματα που Αντιμετωπίστηκαν

Στο άρθρο “The future of the Eastern Mediterranean” έχει γίνει σε πολλά σημεία κατά την μετάφρασή του αλλαγή χρόνων, όπως για παράδειγμα συμβαίνει στην φράση “Irak is arriving”, όπου χρησιμοποιείται ενεστωτικός χρόνος, ενώ στα ελληνικά έχει μεταφραστεί χρησιμοποιώντας μελλοντικό χρόνο «το Ιράκ θα καταλήξει».

Επίσης στο συγκεκριμένο άρθρο αναφέρονταν πολύ συχνά όροι, οι οποίοι μεταγράφηκαν στα ελληνικά στο μεταφρασμένο κείμενο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο όρος “Bashar al-Assad” που έχει μεταγραφεί στο κείμενο αφίξεως ως Μπασάρ αλ-Άσσαντ. Παρόμοια παραδείγματα αποτελούν οι όροι Hezbollah και Hamas, οι οποίοι έχουν μεταγραφεί στο κείμενο αφίξεως ως Χεζμπολάχ και Χαμάς αντίστοιχα. Αντιθέτως, όσον αφορά τον όρο Shiism που εντοπίζεται στο κείμενο αφετηρίας μεταφράζεται με την χρήση του όρου Σιισμός. Δεν υπάρχει λόγος απλής μεταγραφής από την στιγμή που υπάρχει αντιστοιχία όρων ανάμεσα στα αγγλικά και στα ελληνικά.

2.6 Ανάλυση

2.6.1 Μορφολογία και Συντακτικό

Κάθε γλώσσα χρησιμοποιεί το δικό της συντακτικό και γραμματικό ύφος και η μετάφραση καλείται να ξεπεράσει το εμπόδιο που πιθανώς δημιουργείται στην επικοινωνία των γλωσσών. Το μεταφρασμένο κείμενο πρέπει να συμμορφώνεται στην γραμματική της γλώσσας-στόχου, παρά τις αλλαγές που θα παρουσιαστούν στο πώς συντάσσονται οι λέξεις, ενώ ταυτόχρονα πρέπει να διατηρηθεί η ευανάγνωση και η δυνατότητα κατανόησής του (Baker&Saldanha, 2019).

Προσθήκη Λέξης

Πρωτότυπο Κείμενο: «The war to topple the Assad regime in Syria was lost»

Μεταφρασμένο Κείμενο: «Ο πόλεμος για την ανατροπή του καθεστώτος του Μπασάρ αλ-Άσσαντ στη Συρία χάθηκε».

Στο συγκεκριμένο σημείο έκρινα σωστό να προσθέσω κατά την μετάφραση την λέξη «το καθεστώς» έχοντας ως στόχο να γίνει πιο κατανοητό το περιεχόμενο στο ελληνικό κοινό.

2.6.2 Πραγματολογία

Αντίθετα από την σημασιολογία, η πραγματολογία εξετάζει την μετάδοση του νοήματος πέρα από της γνώσεις δομής και γλώσσας από τον ομιλητή προς το ακροατήριο, μέσω της εξέτασης των συμφραζόμενων που έχει ένα εκφώνημα, τι γνώσεις προϋπάρχουν στο ακροατήριο, τι προθέσεις έχει ο ομιλητής, κ.α. Βάσει αυτού, εξετάζεται η αντιμετώπιση της αμφισημίας από τους χρήστες της γλώσσας.

Η Μεταγραφή των Κυρίων Ονομάτων, από Αγγλικά σε Ελληνικά

Πρωτότυπο Κείμενο: «The war to topple the Assad regime in Syria was lost»

Μετάφρασμα: «Ο πόλεμος για την ανατροπή του καθεστώτος του Μπασάρ αλ-Άσσαντ στη Συρία χάθηκε».

Στο παραπάνω σημείο, όπως και σε άλλα σημεία του άρθρου, ήταν απαραίτητη η μεταγραφή του κύριου ονόματος από τα αγγλικά στα ελληνικά.

2.6.3 Σημασιολογία

Παραλλαγή Φράσης

Πρωτότυπο Κείμενο: «**One:** The war to topple the Assad regime in Syria was lost. Gulfstates who backed the rebel groups have adjusted to this reality and are gradually reestablishing links to Damascus.»

Μετάφρασμα: «**Πρώτος Παράγοντας:** Ο πόλεμος για την ανατροπή του καθεστώτος του Μπασάρ αλ-Άσσαντ στη Συρία χάθηκε..»

Πρωτότυπο Κείμενο :«**Two:** There will be an easing in the refugees crisis in the Eastern Mediterranean.»

Μεταφρασμένο Κείμενο: «**Δεύτερος Παράγοντας:** Θα υπάρξει μία ανακούφιση στην προσφυγική κρίση στην Ανατολική Μεσόγειο»

Η παραλλαγή φράσης χρησιμοποιήθηκε, καθώς στα ελληνικά δημοσιογραφικά κείμενα σπάνια απαριθμούνται παράγοντες αναφέροντας μόνο τον αριθμό.

2.6.4 Λεξιλόγιο

Αλλαγή Δέξης

Πρωτότυπο Κείμενο: «**Three:** Iraqis, finally, arriving at a grand deal between its social constituents hat has a real chance of bringing peace.»

Μετάφρασμα: «**Τρίτος Παράγοντας:** Το Ιράκ, τελικά, θα καταλήξει σε μια μεγάλη συμφωνία μεταξύ των κοινωνικών εκλογέων του, η οποία θα έχει πραγματική ευκαιρία να φέρει ειρήνη.»

Συμπερασματικά

Η μετάφραση δεν ακολουθεί προδιαγραφές κανόνων· δεν γίνεται να εφαρμοστεί ή να αντιγραφεί ένα μόνο, συγκεκριμένο μοντέλο για την μετάφραση για κάθε είδος κειμένου. Κάθε κείμενο πρέπει να υπολογίζει το επίπεδο της γλώσσας, τις εκφράσεις, και το ακροατήριο (το οποίο μπορεί να ελέγχει ειδικές ορολογίες), που συνεπάγεται ότι το κάθε κείμενο πρέπει να ελέγχεται και να αντιμετωπίζεται εκ νέου. Ο μεταφραστής πρέπει να προβεί στην κατανόηση, αξιολόγηση και ανάλυση του πρωτότυπου κειμένου με ιδιαίτερη προσοχή και να κρίνει ποια στρατηγική θα

χρησιμοποιήσει και να λάβει σειρά πρωτοβουλιών χωρίς να επηρεάζεται η απόδοση στο νόημα και στο ύφος (Baker&Saldahna, 2019).

Ουσιαστικά, η μετάφραση μπορεί να ενώσει διαφορετικές χώρες, τους πολιτισμούς τους, και ξεχωριστά άτομα. Χάρη σε μία μετάφραση, ένα άτομο μπορεί να αντλήσει στοιχεία για την κουλτούρα, την καθημερινότητα, τις αξίες, τα ιδανικά, και άλλα χαρακτηριστικά ενός άλλου ατόμου χωρίς καν να τον γνωρίζει.

Οι ανωτέρω μεταφράσεις αποτελούν δείγμα του ότι η μετάφραση δεν γίνεται μηχανικά, ενώ η πολύπλοκη φύση της απαιτεί να γνωρίζει ο μεταφραστής άριστα και την πρωτότυπη γλώσσα αλλά και την γλώσσα στην οποία μεταφράζει, και να κατανοεί όλες τις παραμέτρους που έχει η μετάφραση. Η στρατηγική που θα ακολουθήσει, εφόσον δεν μπορεί να αναπλάσει το κείμενο και να λάβει τις απαραίτητες πρωτοβουλίες, είναι ασήμαντη.

Βιβλιογραφία

Πηγές:

Asne Steierstad, *The Anatomy of White Terror*, 2019

<https://www.nytimes.com/2019/03/18/opinion/new-zealand-tarrant-white-supremacist-terror.html>

Tarek Osman, *The Future of the Eastern Mediterranean*, 2019

<https://tarekosman.com/articles/the-future-of-the-eastern-mediterranean>

Συγγράμματα:

Baker, M., & Saldanha, G. (2019). *Routledge encyclopedia of translation studies*. Routledge. Hewson, L., & Martin, J. (2018). *Redefining translation: The variational approach*. Routledge.

Bassnett, S. (2013). *Translation studies*. Routledge.

Pym, A. (2017). *Exploring translation theories*. Routledge.

Schäffner, C., & Adab, B. (Eds.). (2000). *Developing translation competence* (Vol. 38). John Benjamins Publishing.

Έντυπα Λεξικά:

Collins Cobuild Advanced Learner's English Dictionary, HarperCollins Publishers, 8th Edition 2014

Oxford English-Greek Learner's Dictionary, edit by D. N. Stavropoulos & A. S. Hornby, Oxford University Press, 2008

Διαδικτυακοί Τόποι:

Glosbe, the multilingual online dictionary: <https://el.glosbe.com/>

Wordreference: <https://www.wordreference.com/engr/>